

очнитѣ ябълки издадени, а очитѣ разположени косо. Японкитѣ сж по-низки, но по-стройни отъ мъжетѣ. Тѣ сж нѣжни, съ кроткъ погледъ и ласкава усмивка.

Въпреки дребния имъ ръстъ, японцитѣ сж смѣли, издържливи и храбри. Наричатъ ги „жълтитѣ дяволи“. Тѣ обичатъ безгранично отечеството си и нѣма по-голѣма радостъ за тѣхъ отъ тази да умратъ въ борба съ врага. Когато японски баща изпраща сина на война, той му казва: „да не се върнешъ!“ Съ това той иска да каже, че синъ му не трѣбва да се връща победенъ. Три нѣща сж най-характерни за японеца: почитъ къмъ императора, народно единство и дълбока почитъ къмъ онѣзи, които сж дали живота си за родината.

Японкитѣ, както всички жени, обичатъ много да се труфятъ. Обличатъ се въ широки и дълги дрехи, прилични на халатъ. Върху тѣхъ препасватъ широкъ поясъ отъ коприненъ платъ, кѣто свързватъ отзатъ на голѣмъ възелъ. Прическата на японката е много сложна. Мъжетѣ носятъ почти сжщитѣ дрехи, каквито и женитѣ. Разликата се състои само въ дължината и цвѣта на облѣклото. Ржавитѣ на горнитѣ дрехи сж широки и при киткитѣ образуватъ малки торбички, като джебове. Въ тѣхъ винаги се намиратъ по нѣколко книжни кърпички. Следъ всѣка употреба, японецътъ хвърля кърпичката.

Понеже въ Япония ставатъ често земетърси, затова тамъ рѣдко се срѣщатъ голѣми камени сгради. Повечето отъ къщитѣ сж едноетажни, построени отъ бамбукъ, върху малки каменни основи. Вътрешнитѣ стени сж залепени съ хартиени прегради, така че броятъ на стаитѣ и тѣхната голѣмина може да се промѣня всѣки денъ и часъ. Понѣкога дори и външнитѣ стени сж направени отъ такива леки дървени рамки, облепени съ намаслена хартия.

Най-голѣмиятъ градъ и столица на държавата е Токио — трети по голѣмина градъ на земята, следъ Нью-Йоркъ и Лондонъ. Изъ улицитѣ му отъ сутринъ до вечеръ се движи хиляденъ народъ. Въ срѣдата на града стърчатъ многоетажни бетонни сгради, които издържатъ и най-силнитѣ земетърси. Неговото пристанище е Йоакаме.

Японка отива на работа

Слави Генчевъ